

CATALUNYA SOCIAL

Any VIII. Núm. 352

Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts.

25 de febrer de 1928

PUBLICACIÓ
SETMANAL

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11 - BARCELONA

APARTAT 1036
TELÉF. 1171 A

Hem de crear la Universitat

I

Un dia dissortat, la Universitat, com totes les altres institucions socials, va perdre el seu caràcter i la seva personalitat pròpia, per convertir-se en un graó més entre les institucions plasmades per l'Estat centralista.

L'Estat, fill d'una concepció uniformista, absorbí tota energia social; i així com els gremis foren suprimits, així com l'Església fou cercada pel regalisme, així també la Universitat deixà d'ésser Alma mater del poble, de la ciutat que l'estatjava, per convertir-se en una institució més dins la classificació general de les institucions de l'Estat. El seu esperit, junt amb el seu patrimoni, desaparegueren, absorbits pel Déu-Estat, la gran ficció del segle dinovè.

La Universitat, així esdevinguda un graó en l'escala de les institucions estatals, fou plasmada amb les característiques d'aquestes, destacant la de la burocràcia entre totes les seves notes. I l'Estat preceptuà en matèria d'ensenyament; i es convertí en pedagog; i cercà arreu catedràtics-funcionaris; i alimentà miserablement la institució, convertint-se en el seu tot. No fa pas més de dos anys que, en ocasió solemne, era proclamat, dins la nostra Universitat barcelonina, el caràcter de funcionari del catedràtic per davant de tot altre caràcter.

II

Les conseqüències han estat, tanmateix, ben dissortades. En el darrer debat de l'Assemblea Nacional Consultiva — a propòsit del qual escrivim aquestes notes — han fulgurat nobles discursos, en general més anecdòtics que anant al fons de

l'assumpte. Però entre tanta anècdota, entre tanta concepció distinta de ço que la Universitat deu ésser, un sol comú denominador s'hi ha trobat: el de la decadència, el de la mort de la nostra Universitat. Aquest organisme xaruc, envellit en quatre dies, ple de xacres de tota mena, no ha pogut ésser defensat per ningú. Tots han convingut en veure-hi una oficina administrativa, una fàbrica d'exàmens i de títols, i prou. I tots han convingut que això no era Universitat; que la Universitat era precisament el que avui mancava i tot l'oposat a allò; que la Universitat estava, doncs, aquí, per a crear.

No es tracta, doncs, de reforma universitària. Es tracta de creació d'Universitat.

III

Si per Universitat entenguéssim aquesta institució que avui així denominem, per crear Universitats no caldria sinó una disposició del Poder.

No fa gaires anys que així succeïa. Un bon dia, un ministre murcià volgué dotar al seu poble d'un organisme més, per a la seva brillantor i la seva prosperitat (segurament prosperitat econòmica, que no científica) i, així com hauria pogut crear un sanatori, creà una Universitat. I la Universitat fou un fet.

Però cal no equivocar-nos. Allò no és una Universitat.

Què és, llavors, Universitat? Senzillament: fogar de cultura de tota mena; lloc d'estudi i d'investigació; centre científic complet; enclusa de formació de noves generacions intel·lectuals; lloc d'irradiació de coneixements cap al poble. I en darrer terme, i com a complement, centre per

habilitació dels ciutadans a l'exercici de professions liberals.

Però per arribar a aquest ideal, cal, primer, que la Universitat es creï a sí mateixa. Sense una compenetració amb el medi que la rodeja, i sense una tradició, no tindrem Universitat. El medi influeix de manera decidida en tot el que sigui manifestació de l'esperit; i la Universitat, fogar de cultura, no pot separar-se del medi. Solament mitjançant l'adequació d'aquella a aquest, la Universitat podrà ésser ço que és, per exemple, la Universitat de Lovaina, l'Alma mater de la ciutat, del país, que l'estotja. Entenguí's bé que en parlar d'aquesta adequació en el medi popular, no ens referim a la investigació científica amb tots els seus problemes, que necessiten ample camp; sinó a les rels que necessàriament ha de tenir en el seu poble tota institució viva.

Mentre el ciutadà culte pugui passar per davant d'una Universitat sense trobar-hi quelcom de propi, sense que la seva influència es deixi sentir en el seu esperit, la Universitat veritable no existirà.

I solament així la Universitat adquirirà una tradició; i solament amb aquesta tradició arribarà a adquirir personalitat pròpia.

Heu sentit mai parlar d'aquelles Acadèmies que per a l'obtenció de títols es celebraven en algun Seminari, com el de Vich, per exemple, i a les quals concorrien els ciutadans il·lustrats de la població, i les quals es comentaven, i es discutien, i apassionaven a tots els lletraferits? Doncs, allí existia més llavor universitària que en molts altres llocs, com Barcelona, on els homes de lletres passen per davant la Universitat sense girar-hi el cap, sense sentir-s'hi emportats per cap curiositat o per cap alt interès.

IV

Solament mitjançant aquesta adequació amb l'ambient (de la qual sembla que en el darrer debat s'ha ocupat el Sr. Jordana de Pozas en parlar que la Universitat hauria d'ésser regional, dins Espanya), solament mitjançant el règim propi (el més ample possible) i els mitjans propis en tot (personal i econòmic) es pot arribar a crear una tradició científica i universitària.

I és precisament aquesta tradició la que fa grans les Universitats. I és aquesta tradició la que dona un cachet científic que porta milers d'homes a estudiar dret romà a Bolonya, filologia romà-

nica a Bonn, etc. I és aquesta tradició la que fa grans les Universitats.

I aquesta tradició suposa ço que ja hem apuntat: govern propi, elecció i formació de personal docent (l'eix de tot, al cap i a la fi), compenetració amb l'esperit local, absència de burocratisme, etcètera.

V

En mig de tot això, ¿què vol dir autonomia universitària, aquest mot tan repetit aquests dies en el debat de referència?

Vol dir, senzillament, un règim per emancipar la Universitat actual de l'Estat. Per tal que la Universitat sigui cosa pròpia i viva, cal que sigui cosa deslligada de l'organisme estatal, que és precisament el que l'ha reduït a l'estat vergonyós d'avui. Cal, doncs, cercar el mitjà per emancipar-se'n.

I aquest mitjà no pot ésser altre que el de l'autonomia universitària. Autonomia, és clar, que no suposa un règim definitiu, sinó de passada, de transició. ¿Què en treuríem que l'Estat deixés un petit marge d'atribucions a les Universitats? Amb ell aniríem, potser, a una major dignificació; però mai a la creació de personalitat pròpia, que és, en definitiva, el que necessita la Universitat per representar quelcom en el món de la cultura.

Cal, doncs, que no ens estusiem amb l'autonomia universitària més que com a règim transitori, com a mitjà per anar, suaument, emancipant la Universitat de l'Estat. Si aquest règim arribés a ésser definitiu, seguiríem patint els defectes actuals, alleujats, però no guarits.

L'ideal, doncs, no és pas aquesta autonomia, sinó la personalitat que mitjançant la seva vida pròpia pot i deu adquirir la Universitat.

VI

Si haguéssim de resumir el nostre pensament diríem: primer, autonomia universitària; segon, eixamplament d'aquesta autonomia en totes les esferes fins arribar a no tenir altre lligam la Universitat amb l'Estat que l'estrictament jurídic de tota institució ciutadana; tercer, vida pròpia.

Solament mitjançant aquesta vida pròpia (i quan la tingui ja ella mateixa l'anirà adequant a l'ambient en què visqui), la Universitat adquirirà una tradició, que és, en definitiva, l'única cosa que li ha d'arribar a conferir personalitat pròpia en el món de la cultura.

Aquest número ha passat per la censura governativa

Un interviu amb l'industrial Pau Crusacs

I

A En Pau Crusacs no us el posaré pas com un model d'industrials d'aquells que es fan mirar i lloar per tots quatre cantons. S'ha preocupat molt de treballar en profit propi, ha estat un home de clara visió en el negoci, organitzador, àgil en canviar de parer quan l'ha vist equivocat, estalviador, més per temperament que per avarícia, amant dels obrers que li daven un bon rendiment de treball (i en això no era pas tot virtut), implacable amb els curts de feina (i en això no era pas tot egoisme). Pel que toca a ell mateix, mai no ha comptat les hores de treball, ni s'ha volgut estalviar cap angúnia, ni ha sabut mai el que era un dia de descans. Podem dir que no ha posseït l'art de descansar: les converses del casino les fa girar per uns tombants que esdevinguin útils, les llargues estades en el tren li serveixen per a fer alguna coneixença o per a llegir diaris i papebots de negoci.

En certa manera ha estat polític; defensor de l'ordre social, de l'aranzel i de tal o qual tractat de comerç. Mantes vegades diputat a Corts, té molt ben comptats els graons de les escales del ministeri d'Hisenda. No és un orador ni falta que li fa el ser-ho, però ha parlat quan li ha convingut o quan els de la seva classe l'hi han encarregat; sap exposar clarament les coses i s'ha fet entendre dels ministres quan aquests han tingut aptituds intel·lectives.

Jo no sé ben bé si és un cantó flac del meu esperit; però homes com aquests m'atrauen amb una força formidable. En conec uns que tenen més verboria, altres que tenen més educació, n'he vistos amb més cultura o amb més tècnica, amb més desinterès o amb més fermes conviccions; no trobo, però, en cap altra classe social un conjunt més remarcable de qualitats. Adhuc amb els defectes que tenen els confiarà el govern del país, esperançat que la pràctica del govern desvetllaria en ells algunes facultats que tenen endormiscades...

Tanmateix la presentació que he fet del meu personatge ha estat massa llarga i pretensiosa i per a contar als lectors l'interviu que vaig tenir amb ell, viatjant de Vilafranca a Picamoixons, no es feia menester tanta preparació.

—Tinc molt gust en coneixe'l, senyor Crusacs, i, si no li desplaça l'acompanyar fins a Picamoixons.

—No puc dir que us he llegit, senyor Arnau, perquè tinc poc temps per entreteniments, però qualche vegada he passat els ulls pels vostres escrits i no me n'ha quedat mal deix.

—Potser heu endevinat la simpatia que sento pels homes com vós que fan que el món rutlli i no s'adormi. Si no fos...

—Calleu, senyor Arnau, i no em vulgueu dar lliçons que no haig menester. Si no tingués consciència de mi mateix, em veuria la meua imatge en els altres que són com jo. Els defectes de la nostra classe no em són pas desconeguts.

—I això vol dir, senyor Crusacs, que pecat confessat és mig perdonat. Crec que els homes de negoci, acostumats a mesurar les paraules i a posar els peus plans tenen ben desenrotllada la consciència...

—La consciència té un to de veu inconfusible i ningú no pot dir que no la sent. Ella ens diu que

sempre hem anat massa de dret a dret al nostre negoci, de cara més a les nostres conveniències que a les de tota la societat. Dec dir en descàrrec de la nostra classe que el nostre interès afecta a un bon sector social i que no és tan individual com l'interès d'un tècnic, poso per cas. Tot caminant pel nostre compte hem fet rutllar el món, com vós heveu dit. Però, de totes maneres, hem de confessar que no hem sabut lligar bé el nostre interès amb l'interès dels obrers, o amb el de les classes que viuen de la pagesia. Hem fet tal qual organització de la nostra classe patronal, però no l'hem articulada amb les altres organitzacions culturals i econòmiques. No ens hem fet prou càrrec que no érem sols al món.

—Trobo justa l'observació; diré, però, que aquesta censura es pot aplicar a moltes altres classes socials.

—Deixem els altres; crec que nosaltres havíem de començar. Mes deixem això, que encara hi ha culpes més grosses. L'interès material ens ha absorbit massa tota la nostra atenció i ens hem oblidat de l'home intel·lectual. Nosaltres hem treballat molt, certament, i la nostra feina no es pot negar que és educativa i instructiva; i, encara que no hem estat uns intel·lectuals, ni era convenient que ho fóssim, la nostra capacitat espiritual no ha estat tan esquivada com molts podrien suposar. Però la feina del nostre obrer és depriment i embrutidora, i, si no es té compte, s'arriba a convertir en una peça de màquina, dotada, però, de l'esperit de protesta i de rebel·lió. L'elevació intel·lectual de l'obrer podíem i devíem fer-la els patrons: almenys era cosa fàcil la instrucció de la futura generació d'obriers per a fer-los més intel·ligents i més conscients.

—No sé si uns obrers massa savis haurien presentat els mateixos inconvenients que uns industrials massa intel·lectuals.

—Jo no parlo de savis ni d'intel·lectuals, a la manera que es parla d'això en els ateneus. Jo els voldria intel·ligents en el seu ofici, àgils espiritualment per a millorar la qualitat del seu treball i homes de seny en les coses de la vida.

—Ah, senyor Crusacs! El seny és una cosa molt complexa...

—Sí; i això em porta a parlar de la tercera i més ferma acusació de la meua consciència. Si poc ens hem preocupat de l'home intel·lectual, encara ens hem ocupat menys de l'home moral que és precisament l'home. Les nostres fàbriques, salvant honroses excepcions, han estat centres de dissolució moral. Molta gent de bé tenen aversió a la indústria i la consideren malèfica. Hem convertit les grans ciutats en centres d'agitació. En els pobles som el terror de la gent assenyada. No sé si ens disculpa el que així hagi passat per tot el món, fins el punt que els grans centres industrials semblen colossals magatzems d'explosius que amenacen l'existència de la societat.

—Molt bé, senyor Crusacs, però vist el mal, no serà pas tan difícil posar-hi remei. Si aquesta generació té consciència de la seva culpa, Déu voldrà que la generació futura trobi el camí de l'esmena.

En arribar a aquest punt de la conversa, una arruga va entravessar-se en el front serè del senyor Crusacs i no sé pas què m'anava a respondre quan es va sentir la veu que anunciava cinc minuts de parada a Roda de Barà i canvi de tren pels passatgers de Picamoixons.

JORDI ARNAU

Apèndix al debat Feliu Elias (1.ª part)

La serventa de Déu, Mare Patrocini Quiroga

Ens és forçós reportar els lectors a catorze mesos enrera (1). El temps passa, però la veritat no. La veritat i la justícia són exigents, més dures i fortes que els mesos i els anys. Ara, com en el cas de la vindicació de la Mare de Déu de la Salette, cal fer justícia a càrrec dels sectaris revessos, i també a càrrec de la ignorància recelosa de catòlics indocumentats. Es tracta de fer-ne igualment a la Serventa de Déu Mare Maria dels Dolors i Patrocini Quiroga i Capopardo, anomenada vulgarment *Sor Patrocini*, víctima doble de la desfermada persecució anticlerical i de la indiferència maliciosa creada entre gent de bona fe per les rancúnies polítiques. L'una i l'altra causa són resquícies de la primera part dels debats contra el senyor Feliu Elias, reviscolador de velles calúmnies, reeditor de pamflets, romansos i libels. Diem de la primera part, perquè tenim la intenció de rependre aviat una segona tanda d'articles per a redreçar les coses que últimament ha fet caure aquest senyor, digna la seva fecunditat de millor esmerç, i les activitats del qual fan estralls pertot arreu en tanta escala, i en matèries tan diverses, que el conjunt dels seus escrits gairebé podria anomenar-se l'enciclopèdia del verí.

Cal retornar els lectors a la memòria d'aquell "*Simó Gómez, pintor del Poble Sec*", que va furnir al seu biògraf ocasió per a pintar-li un fons que resumia tot ço que per ell eren els *desastres* de l'època: aquell "romanticisme morbós", aquell "*miraculisme*", aquell "*sobrenatural que embafava*", aquell barrejar en sacrílega mistela les manifestacions autèntiques i provades del poder diví (aparicions de Lourdes i de la Salette, miracles, casos de santedat, etc.), amb les depravacions i les farses espiritistes, i maçòniques, amb les facècies ocultes o fraudulentos del satanisme. Recordarà tothom com el crític-pintor-filòsof-historiador, etc., mossegava el Venerable P. Claret, i conjuntament amb ell, tornant a pastar el llot de l'època, percuïa la "*monja de les llagues*", Sor Patrocini, de Madrid. Que un català, un home de lletres, un home d'avui, és a dir, un qui pot tenir, trobar i consultar llibres i biografies, malparli del P. Claret, demostra que ni li va ni li ve de la glòria i l'honor de nostra terra, perquè el P. Claret era sant i serà sant, i posa també en evidència l'escassa mesura del seu gust i exigència científica, acontentada amb fulles pamfletaires i escrits de la *flamarada*.

El cas de la Mare Patrocini, més difícil històricament que el del P. Claret i menys conegut, almenys en aquesta nostra Província Tarraconense, ha suscitat actituds diverses segons els temperaments que l'han esmentat: llot i sarcasme, mentida sense escrúpols en els sectaris; fredor, en altres esferes, reserves i precaucions; inclinació benèvola, en uns tercers, sense encara el coratge de la plena vindicació. Aquestes últimes variants dibuixen la posició de les persones almenys, equilibrades i serioses, i no fàcils d'arrossegar pels vents anticlericals. La posició pri-

mera, la més radical, la dels sectaris discordats, és la del senyor Apa en el seu *Simó Gómez*; la segona, és la d'autors de documentació defectuosa, però no sectaris: exemple, el redactor de l'article QUIROGA, *Maria Rafaela*, a l'*Enciclopedia Espasa*. La tercera, és la dels defensors incidentals, com el P. Aguilar al caire de l'apologia del Venerable Claret.

Es tot un poema la documentació del senyor Feliu Elias! A base del truc d'anomenar moltes coses i d'acumular noms propis, cosa fàcil per a qui no ha de sostenir una responsabilitat en matèries *extra-pictòriques*, a qui la seva filosofia el dispensa del culte de la veritat objectiva i externa, s'obtenen magnífics èxits immediats, i àdhuc entendreix un hom a editors i marmessors. La seva cronologia, flexible com un galleret, ja la vàrem posar a prova amb motiu de l'esbós de la Mare de Déu de la Salette fet pel En Simó Gómez, i voleia també, quan comença a parlar, en el mateix volum, de la *Monja dels miracles*. Una germana d'En Simó Gómez està malalta i li convenen els aires del camp (2). "Però el miracle no ve. A Madrid, Sor Patrocini en fa molts de miracles..." (mentre que Barcelona, ciutat provincialiana — va dient — s'ha d'acontentar amb alguns *exorcismes de presbiteri*). Aquella noia morí el 1879, a divuit anys... i en feia *vintiquatre*, pel 1879 que Sor Patrocini no era a Madrid! (3).

Es quan descriu l'ambient d'aquella Barcelona on va florir el *pintor del Poble Sec*, quan el que per tants motius podríem anomenar també *Crític del Poble Sec* situa l'atac central contra la Serventa de Déu, amb la qual ha de compartir els trets, ara com en vida, el Servent de Déu apòstol missioner. "La Cort d'Isabel II, escriu, és típica en la història de la degeneració política." "No hi manca per això... el català de talent que es presti de bona fe a fer de redemptor o simplement de *tapabruts* [jo subratllo]: aquesta vegada és el Pare Claret. Es el temps de Sor Patrocini més que l'època de donya Isabel II o de donya Maria Cristina. La cèlebre *monja de les llagues* és una taumaturga de les més actives: fa miracles per tot dia, a tothora i per estar per casa. Fa miracles sobretot contra la reina, contra el ministeri, contra el Congrés. Els seus miracles tomben els governs a cada moment... L'endemà el nou president del Consell de Ministres radical, el general, el rei i la reina, els veiem anar al convent de Sor Patrocini de genollons a besar les mitenes de la monja miraculosament estigmatitzada. Si un govern és prou fort per a desterrar la monja, de seguida és prou dèbil per a caure o per a demanar a la llagada que vulgui, per l'amor de Déu i dels sants, tornar a Madrid. La reina no pot vestir-se una camisa, unes mitges, qualsevolga peça interior que abans no l'hagi vestida Sor Patrocini. El Pare Claret, home de grans virtuts i la formidable personalitat *frustrada* [?] del qual valdria la pena d'estudiar

(2) *Simó Gómez*, per Feliu Elias, p. 18.

(3) La M. Patrocini fou exilada a Baeza el 17 març 1855, i ja no tornà mai més a residir a la capital.

més detingudament — *aguanta davant de tanta ignomínia el vel del dissimul. Ell absol, defensa i avala totes aquestes cosasses i encara té lleure per a fer també algun miraclet*" (4). Qui diria, o lectors, que l'autor d'aquest paràgraf, digne de *La Flaca*, d'*El Motín* o de *La Campana de Gràcia*, sigui l'escollit per a descriure, en una col·lecció catòlica, la Catedral de Barcelona i Sant Pere de Roma? Qui diria que és una llengua tavernària com aquesta la que ha estat triada per a explicar-nos l'obra espiritualíssima del pintor fervorós, orfevre i creient Enric Moncerdà?

L'articulista de l'*Enciclopèdia Espasa* no peca, com En Feliu Elias, per sectari, però sí per manca de crítica i de documentació segura. Es una llàstima que el redactor no hagi pensat a cercar, al través de les biografies del P. Claret, orientació per a un judici sensat sobre la seva contemporània i companya de calúnnia. Aquest judici existeix, autoritzat i ortodox, i és de doldre que no l'hagin aprofitat, en un punt tan delicat, els col·laboradors d'aquella gran obra de consulta. Podien trobar un criteri ponderat sobre Sor Patrocini, a la *Vida del P. Claret* escrita pel P. Aguilar, Missioner del Cor de Maria, publicada l'any 1894 (5), la qual conté, a més, el valuós testimoni d'un prelat eminent, homònim del biògraf, biògraf ell també del Venerable, que és l'Ihm. Dr. Aguilar, Bisbe de Segorbe. La Mare Patrocini Quiroga va finir la seva llarga i dolorosa vida en 1891, i arran de la seva mort es publicaren també necrologies que superaven els apassionaments antics amb notes d'una imparcialitat digna d'ésser recollida.

Es cert que té cura, el redactor de l'*Espasa*, de presentar a Sor Patrocini més que com un agent, com un instrument de les intrigues polítiques. Detalla el sentit de la primera època, d'aquelles derivacions polítiques, en la qual "es va treure partit dels miracles a favor de la causa del pretendent Don Carles" i es veu que aquella primera època, que sembla circumdar els anys de 1830 a 1843, o sigui fins a la major edat d'Isabel II, es produí la intervenció, fos activa o fos passiva, de Sor Patrocini, en sentit contrari al segon període, que comença després del casament de la reina (1846) en el qual la *Monja de les llagues* és combatuda precisament per la seva adhesió a donya Isabel. Mostra de com flueixja la informació és la referència del viatge a Roma, el motiu del qual sembla ignorar, i això que va ésser molt sorollós, i no sap que l'exiliada no va arribar a Roma, no va passar de Montpeller. Accepta per fidedignes els documents en els quals es certifica que les llagues estaven curades i pels quals Sor Patrocini reconeix la seva impostura i artifici, i no mira que aquesta greu confessió, si fos autèntica, faria impossible la temptativa de rehabilitació que seguidament es veu obligat a fer l'articulista, constatant la fundació de nombrosos convents, tasca impossible en una religiosa convicta i confessa d'impostura. En conclusió, i resumint si no la tasca encertada almenys la intenció bona de l'escriptor, diu la nota biogràfica que malgrat tot "ni la seva virtut ni la seva honradesa sofriren cap minva".

(4) *Ibid.*, p. 24 i 25.

(5) *Vida admirable del siervo de Dios P. Antonio M. Claret, por el Rdo. P. Mariano Aguilar, Misionero del I. C. de María*. Madrid. Establecimiento tipográfico de San Francisco de Sales, 1894. Tomos I i II.

L'obra del P. Aguilar, que hauria pogut conèixer el redactor de l'*Espasa* (*), que hauria tal volta consultat En Feliu Elias si aquest senyor a qui tant li agrada maneflejar detalls superflus i dades inútils no tingués aversió a la documentació seriosa i sòlida, conté, com ja hem dit, el començ de la vindicació de la Mare Patrocini en paràgrafs que donen feta la resposta a les insídies de l'autor de *Simó Gómez*: "Els difamadors del Servent de Déu el feren entrar en dansa amb una altra persona cèlebre, donya Dolors de Quiroga i Capopardo, Sor Patrocini." "Siguin falsos o veritables els miracles que se li atribueixen i que van ésser causa que fos anomenada la *monja miraclera*, el fet és que les seves obres van ésser utilíssimes a la Religió i a la societat" (6). Cita en aquest punt el missioner biògraf de l'Arquebisbe Claret l'elogi de Sor Patrocini que va fer l'altre gran català el Dr. Aguilar, Bisbe de Segorbe, enumerant les bones obres certes i visibles (fundacions, caritats, etc.) de les quals *ell era testimoni*, elogi concretat en la sentència evangèlica. *Ex fructibus eorum cognoscetis eos* (7). Refereix llavors que la Infanta Lluïsa Carlota, mare del rei D. Francesc d'Assís, es va retractar en son llit de mort, de les injúries contra Sor Patrocini. Remarca que contra la suposada *Camarilla*, formada, segons els pamfletaires de l'època, pel P. Claret, Sor Patrocini, la reina i el rei, es van inventar les més injurioses calúnnies, ben gratuïtes aquestes tant com la suposada influència política dels dos personatges. "El P. Claret solament havia vist a Sor Patrocini dues vegades en tota la seva vida." "Jamai no se li havia oït paraula ni pública ni privada, en bé ni en mal, de la monja i de les seves fundacions" i el Servent de Déu tenia àdhuc la mira de no predicar mai en els convents fundats per Sor Patrocini. I com a mostra del conreu desvergonyit de falsedats per part dels antecessors i mestres del senyor Feliu Elias, reproduïx la declaració del prevere D. Bernabeu Blázquez qui trobant-se a l'Escorial, on l'Arquebisbe Missioner sojornava, s'estava a les 10 de la nit confessant amb el P. Claret, i l'endemà deien els intrigants que havia passat el P. Claret la nit amb Sor Patrocini; l'evidència de l'atroç calúnnia mogué la indignació del sacerdot penitent. Fa remarcar la providencial coincidència que el dia mateix que morí Sor Patrocini (27 gener 1891) es

(*) Ja compostes aquestes galerades, hem trobat la font d'informació que ha servit per a confeccionar l'article de l'*Enciclopèdia Espasa*, i és el *Diccionario Enciclopédico Hispano-Americano*, editat per Montaner i Simon, Barcelona, 1895, tomo XVI, art. QUIROGA, María Rafaela. Tot el que porta l'*Espasa* és tret (a excepció d'un sol detall) de l'extensa nota del *Hispano-Americano*, la qual és evidentment redactada o amb intenció sectària o a base de documents esquerrans. El redactor de l'*Espasa* ha eliminat nombrosos detalls tendenciosos i malèvols, i ha donat al conjunt de la notícia un sentit atenuat i moderador, afegint-hi el comentari final de reconeixença a la virtut i a l'honradesa de la biografiada. Es de doldre, repetim, que el redactor d'aquest últim, la intenció del qual sembla honesta, no atinés a consultar la *Vida del P. Claret*, del P. Aguilar. En endavant ja no ens referirem a l'article de l'*Espasa* sinó directament al del *Hispano-Americano*.

(6) *Op. cit.*, t. II, cap. VIII, p. 161 i següents.

(7) El P. Marian Aguilar extreu aquestes referències del llibre publicat pel Rnd. Francesc d'Assís Aguilar (llavors era senzill prevere el futur prelat segobricense) en 1872 amb el títol: *Vida del Excmo. e Ilmo. Sr. D. Antonio María Claret, Misionero Apostólico, Arzobispo de Cuba y después de Trajanópolis*. Madrid, imprenta de Pascual Conesa, calle de la Justa, 25. Un vol. de 432 pàgs., Cap. LXXII. (V. també pp. 247 i 344).

començava a veure, al Bisbat de Vich, l'expedient de beatificació del P. Claret, i finalment reporta un article necrològic d'*El Noticiero Universal* subsegüent a la mort de la tan perseguida monja. Són d'aquell article les següents frases: "El transcurs del temps ha vingut a comprovar la falsedat de les picants tant com irreverents historietes que, la malícia per un costat i per altre les passions polítiques, tractaren d'inculcar en la fantasia del poble amb el fi de desacreditar a l'indicada religiosa, l'ascendent i l'alta influència de la qual en la cort de donya Isabel, segons la veu pública, es reduïen únicament al bon zel que manifestà sempre per a conservar la pau i la millor harmonia entre les persones reials." "Sor Patrocini — segueix — i el venerable arquebisbe català P. Claret van ésser els dos personatges en els quals més s'esbravaren les males llengües cap allà els anys del 54 al 68." Sinó que passats cinquanta anys d'això, una altra mala llengua, en 1923, s'hi esbravava encara.

Però, tard o aviat, després de l'esbravada de les tenebres la llum arriba, i l'hora de la veritat sona en els rellotges del món. Un llibre s'ha publicat, en recent data, que porta claror abundant perquè refereix la vida cabal de la Serventa de Déu, escrita per una monja companya i secretària de la Fundadora, llibre proveït de l'autoritat que li donen, ultra el seu caràcter de testimoni seriós, greu i fidedigne, les personalitats que l'han ordenada, corregida i prologada. És l'autora la Mare Maria Isabel de Jesús (morta el 1922), confident durant més de trenta anys, de la

Mare Patrocini; l'ordenador i editor és el Pare Garcia-Ontiveros, franciscà, Vice-Postulador de la causa de beatificació de la Serventa de Déu; el prologuista és el Bisbe-Prior de les Ordres Militars, és a dir, el Bisbe de Ciudad Real. L'obra, ni cal dir-ho, es publica amb censura eclesiàstica, i àdhuc amb aprovació especial de l'Arquebisbat de Toledo (8). De la vida, que aquest llibre ens esclareix, d'aquella venerable Mare, filla de Sant Francesc, el nom de la qual suporta ja fa prop de cent anys el pes feixuc de l'insult i la calúnnia, i que fou en canvi fruidora de privilegis altíssims: les llagues, èxtasis, poder miraculós, fundacions, i vida i mort exemplars fins a la instrucció de causa de santedat, en parlarem, si Déu vol, en l'article pròxim (9).

R. RUCABADO

(8) *Vida admirable y ejemplarísimas virtudes de la ínclita sierva de Dios Reverenda Madre Sor María de los Dolores y Patrocinio, fundadora y reformadora de conventos de su Orden de la Inmaculada Concepción de María Santísima, escrita por la R. M. Sor María Isabel de Jesús, de la misma Orden y secretaria por muchos años de la Sierva de Dios, ordenada y corregida por el R. P. Fr. Juan José Fernández García-Ontiveros, O. F. M., Custodio de la Provincia de San Gregorio Magno de Filipinas y Vice-Postulador de la Causa de Beatificación de la Sierva de Dios. Prólogo del Ilmo. Sr. Dr. D. Narciso Estenaga, Obispo-Prior de las Ordenes Militares. Guada'ajara, Establecimiento tipográfico del sucesor de Antero Concha. Plaza de S. Esteban, 2, 1925. (Un vol. de 592 pàgines, il·lustrat amb fotografies).*

(9) Publicà sobre aquest llibre un interessant article don Artur Masriera, a *La Vanguardia*, del 5 octubre 1926.

Contra la pública immoralitat

Aquesta campanya contra la immoralitat que s'exhibeix en públic com si tingués dret a viure a plena llum, va fent el seu camí.

Recentment hi ha pres part l'eminentíssim Cardenal Primat Arquebisbe de Tarragona, doctor Barraquer, en una formosa i emocionant Carta dirigida als seus diocesans, principalment als pares de família, recordant-los l'estricta deure en què estan d'oposar-se, per tots els mitjans que puguin, a aquests corrents d'immundícia social que corren lliurement per les vies públiques i ho envaeixen tot, fins el santuari de la llar cristiana.

El doctor Barraquer preconitza la constitució d'associacions com la de "Pares de família", que tan excel·lents resultats donen a les poblacions on operen.

També el senyor Bisbe de Salamanca, en un míting organitzat per combatre la pública immoralitat, tronà contra aquest desbordament de la pornografia. Digué que "a la follia de la Gran Guerra en què es visqué matant, ha succeït l'actual follia de morir divertint-se". Els gasos emmetzinats d'aquella guerra inqualificable s'han convertit en l'atmosfera corruptora que ara arreu es respira, sadollada de perfunts embriagadors i letals.

Una Pastoral que acaba de publicar el senyor Bisbe d'Almeria comenta els estralls que fa la perversa

literatura moderna, basant-se en un sever document de la S. C. Romana del Sant Ofici contra els tals estralls, alludint als qui defensen coses evidentment pronogràfiques sota pretext d'amor a l'art. Com si la Moral i l'Art no fossin, diu, rames del mateix tronc! Sollicita el concurs de tothom per a l'extirpació de les males lectures i per enrobustir la campanya contra la pública immoralitat.

Però no solament els Prelats, sinó fins el poble va prenent part en aquesta campanya.

A diari llegim la narració d'actes importants que tenen per principal objecte aquesta sana propaganda contra la immoralitat pública.

Però no basta això. Ha d'arribar-se a un terreny no tan vistós però més pràctic.

Recordem les paraules plenes de seny i d'eficàcia del President de la L. C. P. I. de Barcelona, don Desideri Canals, en l'Assemblea de què fa poc donàrem compte.

Hem d'arribar a la denúncia personal, a les gestions particulars, perquè les autoritats s'assabentin i castigui els actes que siguin punibles.

Hem de protestar-ne públicament quan altra cosa no sigui possible.

Zelum domus tuae comedit me!

A. Z.

Per la cultura del nostre verb parlat

No fa molt, els periòdics alemanys publicaren una nova sensacional: l'ordre de mobilització de tota Alemanya. Aquesta vegada, però, l'ordre de mobilització no venia de cap Ministeri de Guerra, sinó d'un Ministeri eminentment pacífic, el d'Higiene. Els enemics no eren pas els homes, sinó un enemic infinitesimal més petit que l'home, però que a tots ells plantava cara i vencia: la mosca. *Guerra a les mosques!*, veus ací el mot d'ordre bèl·lic. I sense una mobilització general de totes les forces d'una Nació, tan destreta en el maneig de les armes, les mosques, perseguïdes ací i campant-se-la allà, a la llarga haurien restat triomfants. Bo ha estat, doncs, el sentit d'Alemanya en decretar la persecució de les mosques, amb totes les armes, a tot arreu i per tothom, i bo ha estat posar al servei d'aquesta lluita aferriçada tots els instruments de reclam i propaganda, sense preterir la ràdio i els anuncis lluminosos.

Durant quinze dies, tota una Nació havia de perseguir un multimiliari gran enemic petit, la mosca. En quinze dies la mosca no haurà pas desaparegut del tot d'Alemanya, restaran innombrables individus i moltíssims focus de semença per l'any que ve, però certament que Alemanya haurà donat un cop mortal al constant predomini de les mosques.

Entre nosaltres existeix de temps — en l'espècie humana multimiliari també, — un altre gran enemic minúscul en aparença: la blasfèmia. La seva extensió abraça gèneres i pobles. La seva propagació, com la de les mosques, es fa d'una manera lenta, imperceptible, però fatal i general. Allí on hi ha homes que reneguen, d'allí infal·liblement en surten infants que malparlen. Els renecs dels grans van a la boca dels infants. Infants i grans esdevenen deformats per un contagi comú, el malparlar. Per acabar amb aquest contagi, no basta l'esforç individual. Perseguint el mal mot aquí i deixant-lo campar allà, restarien en el poble grans focus d'infecció verbal que contagiarien tot l'idioma. S'imposa un mot d'ordre de mobilització general i aquesta vegada no per quinze dies, sinó per èpoques més llargues. Sermons, conferències, parlaments, periòdics, llibres, lleis, anuncis, la mateixa ràdio bé podria anar plena d'aquest mot d'ordre que emergeix del bon sentit general: guerra al malparlar. La guerra més aferriçada, però, s'haurà de dirigir — com la guerra contra les mosques — a tot ço que porta nom de femta. Les mosques acostumen a multiplicar-se en substàncies putrefactes. La nostra blasfèmia acostuma a néixer rera un mot fecal: primer apareix viu i purulent el mot fecal en els llavis, viva la fetor, plens els llavis i els aires de femta; bé pot néixer la blasfèmia. Doncs aquí s'ha d'esmerçar el primer i més profitós cop, en l'expressió indigna, en les dues lletres que inicien una construcció gramatical que hom diria que no és pas nostra, *me...*

La mobilització d'Alemanya és decretada contra la mosca en abstracte, però els ciutadans alemanys feren molt bé, no sols en omplir els aires i els diaris i les parets d'anuncis contra l'enemic comú en el terreny ideològic, sinó també en esmerçar tota la seva activitat concreta, mecànica o química, contra els individus. Milers de propagandes no cremarien una

sola ala de mosca, cal que l'activitat individual de l'alemany, aferriçat i herculi, s'esmerci contra la mosca en concret: — *Mira-la: és aquí! Paf!, au!, morta!*

Així també entre nosaltres, bé estan els llibres i els pamflets, les conferències per ràdio i bé estarien els anuncis lluminosos que diguessin: Parleu bé! Però en el moment en què el mot groller i vil, com una mosca insidiosa es col·loca al bell mig d'una conversa, o s'escola simplement dels llavis d'un parlant, ha de seguir, a l'acte, l'acció amorosa de l'avís o colpadora del reny o càstig que l'allunyi o anorreï.

IVON L'ESCAP

Nova entitat agrícola

Sota aquest títol publica el nostre estimat col·lega *Diario de Barcelona*, la següent nota, que transcrivim amb gust.

"La necesidad siempre sentida de que un organismo superior uniese a los Sindicatos Agrícolas Católicos de cada comarca, formando federaciones, se había dejado sentir con más fuerza, desde que por la disolución de la antigua Federación Católica Agraria se habían encontrado todos aquellos Sindicatos sin un vínculo de unión que facilitase sus tareas y defendiese y diese a todos sus proyectos una mayor viabilidad y eficacia.

"Comprendiéndolo así el difunto Cardenal Arzobispo de Toledo, Director, por designio de Su Santidad, de la actuación social católica, y atendiendo los ruegos que le dirigían los Sindicatos Agrícolas Católicos de nuestra Diócesis, que era reflejo de una necesidad, encargó su reorganización a don Ramón Albó, personalidad bien conocida dentro de la actuación católica y aun quizás más que por su constante intervención en la vida agraria de nuestra región, como lo prueba el haber fundado la magnífica Granja Agrícola Las Torres, situada en una de las más bellas y ricas comarcas agrícolas de nuestra tierra, donde gran número de niños abandonados y desvalidos se transforman en buenos labradores y fervorosos cristianos.

"Después de laboriosas gestiones se han unido en torno de dicho señor, constituyendo la Unión de Sindicatos Agrícolas Católicos de Barcelona, no sólo los Sindicatos Católicos que antes constituían la anterior Federación, sino también buen número de personalidades y Sindicatos que se han adherido a la obra que se emprende, persuadidos de que la nueva entidad no podía nacer en momentos más oportunos en que la unión de las fuerzas agrarias se hace más necesaria, ante las reformas legales que se anuncian y ante problemas tan importantes como el de la industrialización de la agricultura que cada día se presenta con carácter más apremiante.

"Cuanto particulares y entidades interese el conocimiento de la organización y fines de la nueva entidad o deseen adherirse a la misma pueden dirigirse a la calle Aragón, 297, entresuelo".

Festes impúdiques

Han passat ja els dies de Carnaval. Ja no fereix les nostres oïdes la cridòria de la gent mundana que ha volgut participar de la folla alegria d'una festa que ja no hauria de celebrar-se en pobles cristians. ¿Com volem arreconar la figura grotesca del Carnestoltes, si vosaltres contribuïu a donar llüment a la festa? Si esbrinèssim el nom de les famílies que han acudit al Passeig de Gràcia amb el cotxe curull de flors i serpentines, veuríem que moltes d'elles s'ofendrien si els diguessin que no són catòliques. Han fet bronzir pels aires la serpentina llencivola i han fet caure damunt el cap dels vianants una ruixada de papiers multicolors. ¿No significa el fet de retre culte a les festes paganes, una incongruència de principis? Els dies de Carnaval s'han celebrat actes de desagreuament en totes les Parròquies de la ciutat. ¿Qui són els que han ofès el bon Déu? ¿És que tal volta hi ha hagut una irrupció de gent folla i endimoniada que han envaït la ciutat per lliurar-se a la follia de les festes carnavalesques? No; hem estat nosaltres els que hem ofès a Déu. En algunes carrosses hi anava un estol de joves i donzelles rient i bromejant amb una gran inconsciència. ¿És gaire decorós que una donzella honesta es cobreixi la noblesa del rostre amb una màscara grotesca i rigui i bomegi a l'entorn d'un estol de joves? Al capdavant, però, les festes celebrades a l'aire lliure han estat les més innocents. Els pecats més abominables s'han comès en les sales de ball. En aquestes sales hi ha un davassall de llum, però en l'ànima de la gent hi ha tenebres molt denses. Quantes ànimes han caigut a l'abisme de la concupiscència! Quantes donzelles han estat llançades al llot llefiscós de la lascívia! El ball de disfresses és una invenció diabòlica. Aquesta afirmació segurament farà riure a la joventut que va a l'encalç dels plaers i mai no ha portat a dintre una vibració espiritual; però si la mediteu serenament haureu de reconèixer que és l'esperit maligne el que omple les sales de ball de flors i perfums.

Una dama distingida no voldrà assistir a un ball de disfresses de caràcter popular, però no negarà el seu concurs si al ball se li dona el qualificatiu d'artístic. ¿És que són millors en l'ordre moral els joves elegants que assisteixen als balls aristocràtics? ¿No és pecaminós el ball quan es dansa sota un dosser de flors i a l'entorn de cortinatges ramejats? Diguem-ho sincerament: quan es peca amb elegància es considera que el pecat no té malícia. El dimoni únicament fa basarda quan es presenta davant els nostres ulls d'una manera afrosa. Ben clenxinat i amb frac és més tolerable.

És tan abominable assistir a un ball de disfresses que es celebri a una sala popular, com que tingui lloc a un saló aristocràtic. Una donzella honesta no pot disfressar-se, ni pendre part a una festa que, malgrat les flors i els esclats de llum, tindrà sempre un caràcter impúdic.

Un obrer que prestava servei a un teatre on

es va celebrar temps enrera un ball artístic em deia: "no es pot imaginar les bogeries que cometen els que assisteixen a aquesta mena de festes. Veuria persones que passen per respectables que en penetrar a la sala s'han deixat el seny darrera la porta." No puc explicar-me com és possible que certa gent que té un prestigi i assumeix la responsabilitat de càrrecs importants, no tingui en compte que ço que dona prestigi a l'home no és pas l'actuació en la vida pública, sinó els actes íntims de la vida privada. En públic tothom és bo. Per pervers que sigui l'home procura amagar les sutzures del seu esperit. Si els nostres actes privats no estan en consonància amb les doctrines que prediquem en públic, som uns hipòcrites i uns falsaris. No saben el mal que fan al poble els que en compte de donar llum donen fum! Si els de dalt fossin una mica més assenyats i espirituals, els de baix no s'haurien apartat del camí dreturor. Dissortadament són molts els que creuen que la moralitat és pel poble. La joventut que desconeix la dolor de pastar-se el pa amb la suor del front, no dona pas el bon exemple que hauria de donar. Creure que únicament han d'ésser austers els humils és una equivocació.

Les dames elegants que assisteixen als balls de disfresses que hom els dona noms sonors i pomposos, no haurien d'oblidar que no tindran autoritat per amonestar les serventes si aquestes freqüenten les sales de ball. El bon exemple d'una dama pot fer un gran bé a tots aquells que depenen d'ella. Si existeixen tantes serventes que segueixen mals viaranyis, és perquè a les llars no hi troben la llum que hauria de guiar-les. No donen importància al pecat perquè veuen que aquells que haurien de donar bon exemple també pequen.

Si féssim un esforç per a viure honestament, ens seria fàcil aturar l'onada de llot que ens ofegarà a tots. Aquesta onada únicament la podem aturar amb la força convincent del bon exemple. Si tots som iguals, com podem cantar les excel·lències de les nostres doctrines!

Hauríem de tenir el valor de bandejar tot allò que és contrari a la nostra espiritualitat. Si ens fan païra els respectes humans, mai no farem res. Si a una banda hi posem el bon Jesús i a l'altra els plaers del món, veureu com l'elecció no serà dubtosa. Qui serà capaç d'abandonar Jesús dolcíssim, per un plaer fugisser que endogala i entenebreix l'esperit?

El nostre goig suprem hauria de consistir a mantenir-nos amb l'esperit ben serè dintre la cleda cristiana. No podem traïr el nostre mestre. Si el traïm les tenebres planaran damunt de nosaltres i no trobarem els camins que ens portin a la llum. ¿Per què hem de fer concessions al món, si sabem que desplauen a Déu? Si tenim ales per a volar lluny de la pols dels camins, ¿per què hem de terrejar?

Allunyem-nos de les festes, per enlluernadores que siguin, si ens poden arrabassar la pau del cor. No són pas més feliços els que es lliuren als

plaers mundans, sinó aquells que porten més llum a dintre. Els homes mundans que constantment apropen els llavis a la font temptadora del plaer, no coneixeran mai la dolçor i l'alegria de la pau

cristiana. Vols conèixer aquesta alegria? Pren la creu, posa't damunt l'argila del cos una túnica austera i segueix les petjades de Jesús.

J. CIVERA I SORMANI

Pàgines de Charles Sainte-Foix adaptades a l'ús del nostre jovent

I

El confés. — Confessar-se

Us heu parat alguna vegada a fondejar el sentit de la paraula *confés*? Heu escoltat, íntimament, tot el que diu aquesta paraula? Heu admirat degudament tot l'immens poder de l'esperit cristià damunt les formes de llenguatge i la manera meravellosa com les doblega i les eixampla i faisona de seguida que entra dins elles? Heu estudiat la significació d'aquest magnífic solescisme: *confessar-se*?

Els llatins de l'època de Ciceró haguessin pogut pensar, mai que és mai, que del verb llatí *confiteri* se'n faria, temps a venir, un verb que seria l'expressió d'una acció reflexionada i que hom es declararia com es declara una cosa? Haguessin pensat mai que es trobaria en el seu llenguatge una paraula que servis per designar la professió santa d'escoltar les confessions de sos germans?

Confessar-se és declarar-se. Confessar és fer a un home tota una declaració íntima. I tan íntima!

El confés és un amic, però un amic tot diví. I encara potser diríem millor si diguéssim que el confés és el mateix Crist confident nostre, vestit d'amic de carn i ossos.

La confessió és l'amistat elevada a la categoria de Sagrament. És una cosa tan a prop del cel com cap altra n'hi hagi en l'escala dels afectes humans.

El confés és a cada temple i és ell el qui rep les nostres confidències d'esperit que mai no diríem ni als nostres pares!

Qui és aquest home singular? Quina mena d'home privilegiat és, que li obrim la porta tancada del nostre cor i que li posem sota els seus ulls les pàgines del llibre íntim de la nostra vida?

Es tracta d'un amic conegut i estimat en les seves belles qualitats, la discreció del qual ens és notòria o a qui hem buscat per recolzar-nos en ell?

Es, almenys, un home notable per la seva saviesa, per la seva acuitat de cervell, per la seva categoria intel·lectual, per les llums d'orientació que sap fer néixer de sos llavis doctes?

No resulta ésser, a voltes, un home de caràcter desagradable, de pocs modals i tot, d'una austeritat que més aviat ens repugna que res més?

No és, sovint, un capellà que no té més saviesa que la de la seva fe?

No és, així mateix, a voltes, un subjecte al qual podríem ensenyar de moltes coses?

I, no obstant i això, tenim més confiança en ell que en l'amic més íntim i estem més segurs de la seva discreció que de la del nostre propi pare.

Una declaració del nostre fons íntim feta a aquest home, àdhuc sense conèixer-lo absolutament per res notable ni no notable, alleugereix més la nostra ani-

meta i ens fa més bé que una declaració feta a orelles de la mare més tendra o del pare més comprensiu i benèvol.

No el coneixem, ni ens interessa conèixer-lo, aquest home als peus del qual ens agenollem; però, ens parla i ja el coneixem com al nostre millor amic circumstancial; ens adverteix i ja el coneixem caritatiu de nosaltres; ens estimula i ja el veiem aliat al nostre màxim bé i profit.

Ens atorga paraules de pare i ens remolleix el cor amb el seu llenguatge (a vegades pobre i vulgar) de caritat suavisim i confortant.

Donzella, jove: no feu menyspreu d'aquest tresor, d'aquest amic que Déu us posa a disposició vostra! Sovint aneu a buscar molt lluny el que teniu tan a toc. Us queixeu de la dificultat de trobar un amic veritable, sense possibles mudances. Heu cercat el vostre confés? Heu pensat en aquell home de Déu que us pot fer tant de bé? Us heu parat a considerar-lo?

No us hi heu acostat al seu consell, sense advertiment moltes vegades?

No heu pas anat d'ací d'allà, rutinaris, indiferents, acostant-vos a confessar com obeint a una mena de costum, per respecte al dir dels altres o per algun motiu més baix o malvat, potser?

Expulseu les traves, les noses que la indiferència posa davant del vostre cor i veureu aviat com la caritat i el zel del millor amic es precipiten damunt les vostres ànimes i us vesteixen de gràcia i de benediccions. El bon confés per estimar el seu penitent no té pas necessitat dels motius que la fe li suggereix: en té prou amb el seu cor noble i bo.

Sempre trobareu el confés que us convingui. Només us cal cercar-lo amb els ulls posats en Déu.

Si el busqueu de bona fe i després d'haver-lo trobat abandoneu la vostra animeta a la seva caritat de pare, el vostre enteniment a les llums sobrenaturals del seu guiatge i la vostra vida entera als seus consells, aleshores ell serà per vosaltres el millor tresor que podreu gastar en la vida en ordre a la vostra millor i immortal herència.

MN. LLUÍS G. PLA

Espurnes

Millerand, en un discurs digué: "que ningú no s'havia atrevit encara a demanar l'alçament de l'exili de les Ordres Religioses que tan generosament respongueren a la primera crida de la nació, quan aquesta es trobava en perill". Digué, també, que l'Estat no ha afavorit cap culte, però que tampoc no ha de mostrar-se hostil a cap.

De mica en mica, s'anirà fent justícia a les grans injustícies. Tot és començar.

Aforística sobre l'estalvi

Vet ací, volgut lector, un manadet de refranys referents a l'estalvi, que he espigolat en el camp frondós de l'aforística catalana, els quals palesen a bastament que la veu tradicional de l'experiència i del bon sentit del poble està d'acord amb els principis de l'economia social sobre aquella deu immediata i fecunda de la riquesa.

* * *

Abans de tot cal recordar que l'estalvi consisteix en la privació voluntària d'un consum innecessari, per tal de conservar els cabals que en ell s'haurien esmerçat; i com que ocupa el terme mig entre la prodigalitat i l'avarícia, molts el consideren com una quasi-virtut.

Per això no s'avé amb els que tenen les mans foradades ni amb els que són del puny estret, car tan censurable és el que tot ho dilapida, allegant temeràriament que qui pensa en demà desconfia de Déu, com l'avar que viu pobre en mig de ses riqueses i es converteix en lladre i botxí d'ell mateix, desatennent la satisfacció de ses necessitats més apremiants per l'afany d'agavellar diners.

* * *

Per a ponderar la importància de l'estalvi, n'hi ha prou amb dir que ell i el treball són els dos elements principals que intervenen en la formació i acumulació del capital, com ho confirmen els següents adagis: "Qui treballa i estalvia, de fortuna està en gran via; treball fet sense estalviar, no et farà mai prosperar; renda gran és l'estalvi; si vols tenir un tresor, l'estalvi val més que l'or".

* * *

He dit suara que l'estalvi és considerat com una quasi-virtut, i no és una virtut, suposa la pràctica de moltes virtuts, principalment de la prudència, la qual ens ensenya de ser previsors per tal de poder atendre les contingències futures i afrontar les desgràcies imprevistes, car d'altra manera aniríem a parar en la misèria.

Aquesta és la lliçó que ens donen aquests coneguts proverbis: "L'home previngut, mai no és vençut; qui endavant no mira, endarrera cau; guarda't sempre, Peret, una poma per la set; guarda si pots per demà el que avui et sobrarà; hi ha més dies que llonganisses; aprofitant petits guanys, no et facin por dolents anys; qui apedassa son temps passa; qui estalvia quan pot, gasta quan vol; el que en la joventut es gasta, en la vellesa fa falta; qui quan és jove gasta el ral, quan és vell va a l'hospital".

* * *

El primer que es necessita per a poder estalviar, és tenir diners de sobres per a satisfer les necessitats més imprescindibles, car d'on no n'hi ha no en pot rajar. Per això fóra sarcàstic alabar l'estalvi i excitar a practicar-lo al pobre treballador que, per no donar-se-li un salari just, amb prou feines arriba a guanyar-se les queixalades, car prou pena té de veure que tant com en plou el vent n'eixuga, i sap

per experiència pròpia que el jornal del menestral entra per la porta i surt pel fúnebre.

Segonament, per a estalviar s'ha de saber administrar, puix la regla manté el cos i la butxaca; si amb regla vas, tu arribaràs, i una bossa solament té la sasa en què hi ha argent. Al contrari: l'home que no sap sumar, mai no sabrà multiplicar; molts se'n van a l'hospital, per no cuidar bé son cabal, i sens bona administració, dolent es torna el bo.

* * *

No diguis mai, com diuen molts: pel poc que puc estalviar, tant se val que no m'hi posi, ans si vols tenir molt guarda el poc, car qui menysprea el poc, mai no té res.

Està tan arrelat el mal costum de no aprofitar els petits guanys, que l'aforística el combat de mil maneres diferents, com ho demostren aquestes dites populars: "Res és poc, d'un gra ve tot; si tens un ardit per res, mai no arribaràs a mil; de gota en gota s'omple la bóta, i de mica en mica s'omple la pica; moltes gotes fan un gorg; moltes miques fan un tros; moltes palles fan un palleró; moltes candeles fan un ciri pasqual; val més poc que no res; poc o molt ajuda, i qui no pot segar espigola".

No et desanimis, doncs, i sies perseverant en estalviar, puix encara que tots els principis són dificultosos, a poc a poc es va lluny i la perfídia mata la caça.

* * *

En tractar d'estalviar guarda't bé de caure en l'avarícia, car l'avarícia té cara de diable i en la caixa de l'avar el dimoni hi fa son jaç. L'avar, on té el tresor, té el seu cor, i si és ric, no té parent ni amic. L'avar és com el porc, que no aprofita sinó després de mort.

Pensa que hi ha estalvis que cremen les tovalles, i per tant no t'escatimis el menjar per mor d'estalviar, car el ventre porta les cames, i sens menjar no es pot treballar. No vagis tampoc a la caça de gangues, puix el barat és car.

No caiguis mai en la temptació de fer cap tort a ningú per la fallera d'acaparar diners, car val més ser pobre que mal ric; cases fetes de robar, les veuràs enderrocar, i el que és mal guanyat el diable s'ho emporta.

Estalvia tot el que bonament puguis, però no siguis envejós ni cobejós, car l'enveja no fa estar gras i la cobdícia romp el sac. Per això diu l'adagi: "Del poc que hauràs content seràs; si tot ho vols, tot ho perdràs".

Per últim, encara que hi ha un refrany que diu: "Dels capellans les sobres han de ser pels pobres", ningú no està dispensat del deure de fer caritat segons les seves possibilitats. Treballa, doncs, i estalvia prudentment, i el que et sobri dóna-ho als pobres, car qui dóna al pobre presta a Déu, el qual el premiarà amb l'interès del cent per u.

* * *

Tant o més que de l'avarícia, has de guardar-te de la prodigalitat, que és l'altre extrem viciós oposat a l'estalvi.

No vulguis, doncs, allargar més el braç que la mà-nega, ans segons el guany fes el despès, car qui té quatre i gasta cinc, no ha de menester bossic; qui compra més del que pot, aprés ho ha de vendre tot; qui en treu i no n'hi met, al capdavant se'n va de dret; treure i no posar, tira la bossa a rodar; qui gasta més del que té, sempre es veurà empenyorat; sou bo d'or és torna malla en butxaca foradada; el que es malgasta, el diable s'ho emporta, i qui gasta sens to ni so, va a parar a la presó.

Procura no crear-te necessitats artificials, les quals són molt cares de mantenir i un cop s'han contret no se sap com desempallegar-se'n. Altrament, com són filles del caprici i del desordre de les passions, cada dia se n'inventen de noves i fàcilment degeneren en vicis, i menja més un vici que un mal lleig. En canvi, qui a poc està avesat, de poc s'acontenta, i si el necessari et basta, camí vas de ser molt ric.

No esmercis ton cabal en cosa que res no val, car qui compra l'inútil, ven el necessari, i qui malgasta, mal pasta.

Diu la dita: "Segons la bossa, la carrossa". Per consegüent, no treguis més al sol que no tens a l'ombra, ni buidis el graner pel guarda-robes, car el que llueix, no produeix.

Finalment, si vols conservar la bossa, pensa-t'hi bé abans d'afluixar-la, per poc que sia, puix encara que a voltes convé trencar la guardiola, si no s'hi va amb compte, s'escorre com una mitja sense adonar-se'n. Per això diu l'Albert Llanes: "Si d'una unça en fas xinxons, ja els pots dar expressions".

* * *

L'estalvi no consisteix solament en tenir ben desats en una ventruda guardiola els diners que anem estalviant, com ho feien els nostres avis, car ultra que el que es tira en un recó no produeix res de bo, ens exposariem a què ens els robessin, perill contra el qual ens prevé aquest adagi: "No mostris mai el forat dels diners que has amagat".

Per a fruitir de tots els avantatges que l'estalvi proporciona i fer participar els altres dels nostres beneficis, en lloc de tenir amagats i ociosos els cabals estalviats, cal posar-los en circulació i saber-los fer treballar, puix encara que es sol dir que dinar fa dinar, les armes i els diners si no es saben manejar no valen res.

Per això, si no sabem manejar-los nosaltres mateixos, serà millor col·locar-los en una empresa productiva, o bé depositar-los en alguna de les institucions creades per afavorir l'estalvi.

Però, en fer-ho així, cal que en lloc de deixar-nos enlluernar per l'esquer dels guanys extraordinaris que ens ofereixin, ens fixem en la solvència moral i material de l'entitat a la qual els confiïm, car d'altra manera ens exposariem a perdre bous i esquelles.

Malgrat el llarg temps transcorregut, encara no han perdut l'oportunitat aquests versos que escriví el canonge Collell l'any 1870:

*Esmaginant guanys crescuts
molts han perdut sos escuts;
trobaràs molts geperuts
de "bancs" i "caixes".*

DOMÈNEC CAVALLERIA I COLLELL

Mosaics i el seu valor

Heu vist cosa més encisadora que milers i milers de pedretes, totes elles ajuntades íntimament i arreglades de manera que els seus colors matisen figures, edificis, plantes i flors...?

Per què la concepció d'una imatge té un valor molt més gran realitzada així, en pedretes, que si es dibuixa sobre tota una llosa gran?

Es que la suma de petites valors en fa una altra de diferent de tots ells, però d'estima molt superior. Heus aquí l'encís dels mosaics. Es la manera més clara de demostrar la valor.

Quan les pedretes estan soltes, àdhuc preparades per al mosaic, no tenen valor de cap mena, no són per ningú estimables. Quan, però, un artista les combina de tal forma que en fa un conjunt que representa la visió artística seva, llavors les pedretes totes són estimables, puix que ja tenen una utilitat social; ja serveixen per aturar l'ànima i fer-la contemplar un moment artístic més, el moment que les pedretes totes elles representen; serveixen per perfeccionar-la, si perfecció és el coneixement d'una suma de fets bons, que ens apropa més vers Déu, Suma Infinita.

Quina llàstima, però, quan els mosaics són mal fets! Perden tot llur encís, perden també tota llur valor.

Hi ha dues menes de mosaics mal fets.

Hi ha mosaics que representen una idea poc clara, mal concebuda o, si està ben concebuda, mal realitzada. Són els mosaics d'artistes amb poca o feble concepció, d'aquells que són artistes per a ells, però no per als altres, és a dir, que no saben expressar ço que conceben; són els mosaics als quals manca o sobra color, brillantor, o les pedretes dels quals no han estat preparades amb tota cura i precisió. Són, en resum, els mosaics mal fets, mediocres, que ho són a causa de l'artista, dels materials o d'ambdues coses plegades. Són mosaics mal fets, sense interès.

Hi ha, però, una altra mena de mosaics mal fets. I aquesta mena és interessant...

Així com els primers són mal fets per causa de la concepció i per causa dels materials o per ambdues coses separades, aquests són mal fets per la causa més senzilla i per la torpesa més gran. Són mal fets perquè les pedres no són al seu lloc, no són ben combinades.

I a voltes, creieu, hi ha concepcions meravelloses, imatges que sintetitzen tot un pensament profundíssim, o bé caracteritzen tot un poble o tota una època històrica, imatges que representen tota una ciència (una part de la Ciència), o bé tot un sistema de prosperitat. I aquestes concepcions disposen de materials boníssims, d'esmalts brillants i amb els

colors que més poden vivificar les imatges que han de representar...

Aquella concepció, però, valuosíssima en si, amb aquests materials preparats per valoritzar-la, no és estimable, no pot tenir cap valor social, perquè en ajuntar les pedretes, en fer materialment el mosaic, s'han col·locat les pedres totes amb el més gran dels desordres, sense tenir compte de la concepció ni molt menys de fer servir cada una de les pedretes per al lloc que li estava encomanat... Quina llàstima! Quin dolor! Quina pèrdua també, puix que el mosaic és pitjor que una perla falsa o que un diamant tarat. Abans tenia una valor en potència, com la tenen les perles en el fons del mar o, millor potser, com els diamants abans de tallar... Ara, no és més que un munt de pedres ajuntades inútilment formant un conjunt, u, materialment, però sense que la seva unitat material ni la varietat de les pedres i els seus colors pugui ésser estimable, valorable, apreciada; sense que pugui ésser de cap utilitat social.

Fa pena, sap greu, quan aquests mosaics mal fets tenen per causa la torpesa d'un constructor; però la utilitat no obtinguda sap molt més greu quan és el mateix artista qui, després d'haver ben concebut, després de trobar-se davant de materials boníssims que han de servir-li per realitzar molt millor la seva idea, no els combina bé, no els posa en el seu lloc, no sap vivificar l'energia latent o el valor potencial.

Donar exemples, ja dels assiris, dels egipcis, dels romans, de l'Edat mitjana o ja també dels temps actuals, faria massa llarg aquest raonament. Que cada u, en trobar-se davant d'un mosaic, el jutgi bé i que els artistes sàpiguin sobretot no malmetre llurs concepcions i col·locar les pedretes cada una ben bé en el seu lloc. I per generalitzar més, pensem que ço que hem dit serveix pràcticament per a moltes situacions de la vida de les persones i dels pobles.

R. PERPIÑÀ GRAU

Opinions d'altri

De *El Dia*, de Terrassa:

LLUIS VIVES

El nostre Joan Lluís Vives, el formidable valencià de fama universal, humanista, pensador, autor d'unes obres que prestigiaren els temps ingents del Renaixement, torna ara a la seva màxima oportunitat amb la creació de la càtedra que duu el seu nom a la Universitat valenciana. La glòria de Lluís Vives és la glòria de València, d'aquella València pintoresca que en el cor del quatrecentes féu néixer al carrer de "Cornicols" la figura més gran de la ciència del seu temps.

En la lluminositat serena del pensament, el nom de Joan Lluís Vives era un astre d'una resplendor intensa. El seu nom sintetitza tota una epopeia científica que es col·loca al costat de tres centres importants del món cultural: València, Oxford i Brusselles. I ara fem gràcia de les poblacions on el colossal fill de València va passejar el seu enorme magisteri. Els òvuls de la gran obra de Vives tenen necessàriament tres ciutats: València, que va donar-li el bressol; Oxford, que tenia a Vives com el més gran dels mestres del pensament; Bruges, el bressol de l'art gòtic, que guarda les seves cendres amb amor, amb la mateixa adheència espiritual que hom té a les persones i a les coses caracteritzades en llur valor per les grans expressions de l'enorme o de l'immens.

La creació de la càtedra Lluís Vives a València equival a un retorn a l'emoció del segle xv, a una exhumació de les valors sempre oportunes. Vives, valencià de naixença, adquireix a través de la seva obra global una gran valor d'universalitat. Porta darrera seu un bagatge adquirit a la seva pàtria valenciana i que manifesta arreu on escampa la seva personalitat científica. Contradictor d'Erasme, una de les figures més destacades del pensament filosòfic del Renaixement; preceptor a la cort reial d'Anglaterra, ciutadà de diferents pàtries il·lustres, didàctic sempre fins i tot en les accions menys ostensibles, és Lluís Vives un floró digne de l'escut de València. Tot el pensament científic del seu temps ha de tenir-lo com a eix, i les seves obres són la deu d'aigua educacional de la ment.

Un dia, però, el valencià filòsof va retre, com tota potència temporal, el seu tribut a la mort. S'ha dit d'autors il·lustres de la novel·la que la millor producció llur ha d'ésser

forçosament llur vida. De Joan Vives pot dir-se que si fou gran per la seva ciència, no ho fou menys per l'exemple de la seva vida. Físicament, Lluís Vives com era? L'estàtua aixecada al pati de la Universitat de València ens el presenta una mica alt, sense aquella faç torbada per les tortures internes de la preocupació. És possible que no trobem un escriptor qui ens parli de l'epopeia de Lluís Vives, com pot parlar-se de Colom, de Sòcrates, de Napoleó, de Beethoven o d'alguna altra figura destacada del món. Tanmateix, haurem de trobar sempre a Vives fort, lluminós, dolç, humà, rivalitzant per ésser ostensible la seva figura dues aristocràcies seves: la del cervell i la del sentiment.

D'un article que publica "Andrenio" a *La Vanguardia* sobre el futurisme de Marinetti:

Un futurismo, transcurridos veinte años y aun antes es ya pasado. Lo malo del futurismo de Marinetti no está sólo en esa caducidad natural, sino en que su pasado es muy exiguo. Marinetti no ha prendido fuego a ninguna biblioteca, ni ha inundado ningún museo, ni ha destruido Venecia, a pesar de las estridencias del manifiesto de Milán, que le presentaban como una caricatura moderna de Omar. Sus obras, rotuladas con títulos detonantes: *La momia ensangrentada*, *Cómo se seduce a las mujeres*, *Palmas en una bomba*, novela explosiva; *Electricidad sensual*, *Zang tumb tumb* (*El asedio de Andrinópolis*), *Mafarca el futurista*, novela procesada; *El monoplano del Papa*, novela profética, etcétera, distan mucho de ser obras maestras; son de una mediocridad que no hará palidecer a los clásicos, asustándoles con la competencia. Del futurismo queda muy poco o nada; no queda una doctrina, no quedan obras de valor. Lo que subsiste es el episodio psicológico de la *Tersa Italia* y el caso de un aficionado ruidoso que, gozando de una posición desahogada, puede permitirse el lujo de formarse una capillita literaria y de pregonar sus ocurrencias con acompañamiento de "jazz-band". Si Marinetti hubiera sido pobre, el futurismo no existiría.

Hoy Marinetti ha agitado su vino futurista. Es ya cincuenta; se ha casado a pesar de la misoginia, pierde el tren y se le descompone el automóvil como a cualquier mortal que no sea hierofante de la velocidad. Reduce el futurismo a las proporciones de un movimiento animador. Hasta en una de las conversaciones que ha sostenido con periodistas españoles ha confesado ingenuamente que a veces da una conferencia antes de representarse una comedia suya y el público aplaude, o pasa por la conferencia, pero luego silba la comedia, como si no le convenciera la demostración del futurismo. Además, desde el manifiesto futurista acá se han multiplicado y extremado de tal suerte los gestos y las cabriolas en el tablado literario, que ya Marinetti nos escandaliza al espectador.

Fets de la setmana

Els plens de l'Assemblea Nacional s'han ocupat amplament de la reforma universitària, que ha donat lloc a l'exposició de molts projectes. El del Govern diuen que recull les principals idees dels projectistes i que deixarà constituïda la Universitat espanyola autònoma, encara que *condicionada* i amb pocs recursos.

Altres debats interessants han estat el d'Hisenda, suscitat per En Víctor Pradera, ben assortit de dades i amb un aïrt sorprenent. Li contestà amb igual vivesa i també armat de números fins a la coroneta, el ministre d'Hisenda, senyor Calvo Sotelo, ple d'optimismes i manejant les xifres milionàries tant o més bé, si possible fos, que En Pradera. Quedaren els dos amics, però no convençuts, ni acords en els resultats de l'exercici de 1926-27.

El dèficit real — digué el ministre — sols podrà saber-se d'aquí a quinze anys. Altra cosa i molt curiosa que cal registrar — digué En Calvo Sotelo — és que la guerra del Marroc ens ha costat *cinc mil milions de pessetes*. Ço que no digué fou la xifra dels homes sacrificats en tan trist afer.

En la secció de precs i preguntes dels plens de l'A. N. hi hagué alguna moció simpàtica. L'assembleista, senyoreta López Monleón, que per cert enraona força bé, parlà de la crisi del treball, i de la dignificació del treball de la dona. L'oradora pertany a la Confederació Nacional d'Obreres Catòliques i, per aquest motiu, desenrotllà la seva moció amb ple coneixement de causa, captant-se al moment les simpaties de l'Assemblea. Per a conjurar la crisi, aquesta proposà que es prohibís la importació de labors de dona, que l'Estat subvencionés obradors femenins, que no es deixi treballar en hores extraordinàries ni a les menors de catorze anys, etc.

Advocà per l'associació de les obreres en petits nuclis, per la constitució paritària en els mateixos, perquè la legislació social empari més les dones, que s'augmenti l'eficàcia de la inspecció del treball, quasi nulla avui dia...

També demanà la separació de sexes en obradors i oficines, que no s'envii a les noies a cobrar factures en cases de mal viure, que els patrons respectin i facin respectar les obreres, etc., etc. Tot un magnífic programa de legislació social femenina. El ministre del Treball contesta satisfactoriament a la senyoreta López Monleón.

L'Alt Comissari del Marroc, general Sanjurjo, ha vingut satisfet de l'estat d'aquelles terres, i ha exposat l'efecte saludable de la seva política i els plans que es proposa desenrotllar.

Torna a parlar-se de la reintegració d'Espanya a la Societat de Nacions. És qüestió de temps només.

En Primo de Rivera ha donat una altra nota ofensiva de caràcter transcendental sobre el futur règim polític, que entén ha d'estar completament separat del règim anterior i basat en un plebiscit ben sincer autoritzat pel rei, el qual ha d'aprovar o desaprovar

la Constitució que conjumini l'A. N. Vol que Espanya sigui una gran nació cristiana i, per tant, d'esperit democràtic.

* * *

La mort de Lord Asquith ha ocupat les columnes de tota la premsa mundial, que li ha fet sepellir de primera classe. El cap del partit liberal anglès, àrbitre per un quart de segle dels destins d'Anglaterra i, per ço mateix, de la sort d'Europa, no va saber, però, evitar la Guerra Gran. Convé recordar-ho per amidar-lo bé...

El seu company de partit i rival seu, Lloyd George, que suplantà Asquith amb èxits sorollosos, durant el període militar, acaba de parlar-nos de l'estat polític de la Índia anglesa i de la Missió Simons, encarregada de buscar un desllorigador a l'immens problema nacionalista que allà està en fervent gestació.

La Missió ha produït a la Índia tota mena de conflictes, que el bon sentit anglès ha anat resolent prudentíssimament i amb èxit innegable. La Missió Simons no ha fracassat com generalment es diu. D'ella en treuran els polítics anglesos lliçons profitoses per encarrilar bé la seva política indiana. Cal recordar-se dels Dominions. També se n'aprofitaran els altres polítics europeus que no siguin lluscos i tinguin de tractar problemes consemblants.

El moviment internacional contra la neroniana persecució de la qual són víctimes els catòlics mexicans augmenta de pressa, però no tant com la brutalitat dels perseguidors, que han arribat al paroxisme persecutori. En la Cambra d'Hongria s'ha demanat una intervenció diplomàtica que posi fi a tants d'horors.

L'oposició i les censure que ha provocat el monstrosu pla naval militar dels Estats Units, dintre i fora de la gran República del Nord, ha obligat al seu govern a retallar-lo, quedant reduït a quasi la meitat. Això no vol pas dir que no es porti a cap íntegrament, a la quieta, callant...

En el Congrés Pan-americà de l'Havana, els Estats Units han sortit, per fi, triomfants. En Puyrredon, representant de l'Argentina, que s'oposà a aquest triomf si no es donaven amples garanties econòmiques a totes les nacions associades, ha estat sacrificat pel seu mateix govern. L'Amèrica llatina resta en mans de l'Amèrica anglo-saxona. Aquesta és avui la realitat.

Algunes repúbliques del Sud, que ja es senten majors d'edat, han volgut fer algunes cabrioles d'independència, que el representant ianqui ha pres com a jocs de nois. Hugues ha demostrat ésser un fort i traçut diplomàtic, a l'altura de Coolidge.

Les dues Amèriques constitueixen ja un sol immens conglomerat, si no enfront d'Europa, davant d'Europa. Els ianquis disparen amb or efectiu, i els europeus amb literatura daurada.

Ha reprès els seus treballs, a Ginebra, la S. N. Per ara no li faltará feina, tal com estan de bellugadisses les novelles pàtries, filles de Versalles, mal encaixades en nacionalitats diverses...

La visita del gran polític austríac, Monsenyor Seipel, a Praga, ha produït magnífic efecte en els antics germans dels austríacs. Es creu que, a la llarga, aquesta visita portará conseqüències inesperades.

Noticiari

Espanya

El Cardenal-Arquebisbe de Toledo ha rebut del Papa, per conducte de la Nunciatura Apostòlica, el nomenament de *Director Pontifici de l'Acció Catòlica* a Espanya.

—Ha estat proposat per a la seu de Burgos el reverendíssim doctor don Manuel de Castro Alonso, actual Bisbe de Segòvia. Es una glòria veritable de l'Episcopat hispànic.

—El Centre Diocesà d'A. C. d'Oviedo, ha acordat l'organització d'una Setmana Hullera per tal d'estudiar els problemes del carbó, que són de vida o mort per a moltes comarques d'Astúries. Els temes seran tots adequats al cas, i llur estudi s'ha encomanat a savis enginyers i a persones ben informades de les qüestions hulleres. Es celebrarà el mes d'abril pròxim. Estimem molt encertada la idea.

—A Valladolid ha tingut lloc un Curs d'Orientació municipal. Com es recorda hom d'aquelles incomparables setmanes municipals de Barcelona, en els bons temps de la Mancomunitat, en llegir això!

—A Madrid funciona el primer Club de Dones d'Espanya. El constitueixen principalment les esposes dels *intellectuals*: Besteiro, Araquistain, Fabra Ribas, Baroja, Marañón, Ortega, etc. Volen fundar, naturalment, hospitals, leproseries, orfelinats, escoles, etc., però sense moure's del Club, naturalment. Entre mares, filles i parentes, ja passen de 150 les sòcies. N'hi ha d'estrangeres. De religió no en volen saber res, naturalment. Són *intellectuals*, com és natural.

Un col·lega, comentant aquesta mala nova, pregunta: Què serà la dona sense Déu? Ens sembla que és una pregunta que no necessita resposta.

—Es tracta de fundar una Universitat d'estiu a Jaca. És un país molt fresc, però no n'hi ha prou per muntar-hi una Universitat. Calen edificis, calen professors, calen deixebles i calen, sobretot, diners.

—L'Associació de la Premsa de Madrid, ha adquirit una gran finca per a Sanatori dels seus socis.

Cases, Sanatoris, Segurs de malaltia i de Vellesa... Caldrà anar-se'n a Madrid per fer de periodista. Tot això sense comptar que allí els periodistes surten a banquet i homenatge diaris.

—La premsa comarcal ha donat compte de la cristiana mort del que per tants d'anys pertangué a un partit polític palesament sectari D. Julià Nogués, qui mai no amagà la seva ideologia partidista. La seva mort, ocorreguda recentment a Calatayud, ha estat d'una remarcable exemplaritat. Era home de grans talents i d'una acció política formidable.

No solament morí peneditíssim i fervorosament, sinó que encarregà que es reparessin, en el que fos possible, els escàndols que ocasionà.

Déu l'ha ben perdonat.

—La Nunciatura Apostòlica dona les gràcies, per mitjà de la premsa catòlica, als moltíssims fidels que el dia de la festa del Papa testimoniaren a Pius XI, des de totes les regions d'Espanya, la seva filial adhesió.

—Alguns governadors han pres severes mides contra els escàndols del Carnaval. No tots se'n recorden, però.

—Les joventuts Catòliques de l'arxidiòcesi de Sevilla s'han reunit sota la presidència del Cardenal Ilundain i s'han constituït en Federació, disposades a treballar de ferm com escau al jovent catòlic.

—Ha estat establerta la "Càtedra Lluís Vives" en la Universitat de València, en honor al polígraf català, una de les eminències supremes del món savi en tot el curs de la Història. Era, demés, un pedagog insuperable.

—Ha ocasionat molt de disgust entre els bladers de les regions centrals el permís d'importar 44 milions de tones de blat exòtic. Aquests senyors obliden que per servir a ells s'està matant la indústria fariñera de tot el litoral d'Espanya.

—Durant la darrera setmana la Caixa de Pensions per a la Velleja i d'Estalvis ha cobrat per impositcions d'estalvi 4.846.818 pessetes i ha pagat per reintegres d'estalvi 4.356.195 pessetes. Resulta una diferència de 490.623 pessetes a favor de les impositcions. En la mateixa setmana s'obriren 1.064 llibretes noves.

Estranger

L'Assemblea de l'Església ortodoxa grega anuncia que serà adoptat el calendari gregorià des del primer d'octubre pròxim endavant, i d'aquesta manera desapareixerà l'actual diferència dels 13 dies que porta el calendari dels països d'Orient amb els d'Occident.

—A Anglaterra el nombre dels obrers sense treball s'elevava el dia 6 del corrent a 1.162.200, amb una disminució de 6.741 sobre la setmana anterior, i de 141.293 amb respecte a l'any passat.

—La crisi del treball s'estén als Estats Units, on, davall d'una prosperitat enlluernadora, s'agiten quatre milions d'homes sense treball.

—Representacions dels Sindicats obrers soviètics treballen en diverses capitals d'Europa per constituir el front únic del Sindicalisme revolucionari. En alguns punts són vigilats aqueixos agents, però en molts d'altres encara es dorm...

—Mussolini felicita al Cardenal Tosi, Arquebisbe de Milà, per la seva Pastoral sobre la família cristiana.

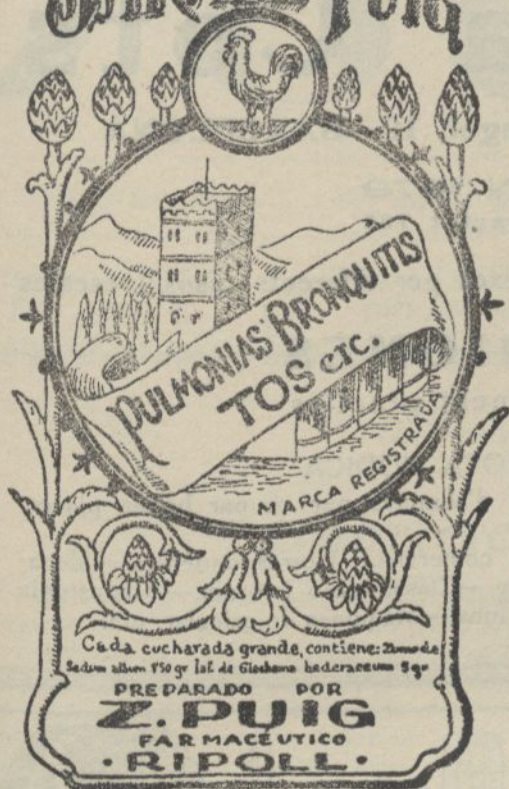
—Va endavant el projecte de fundació de l'Institut Internacional del Cinema patrocinat per la S. de N., la seu del qual serà a Roma.

La nova institució podria fer molt de bé encarrilant el Cinema per camins de decència i normalitat.

—Els feixistes italians s'han prohibit ells mateixos les disbauxes carnavalesques. Diuen que són impròpies de la seva seriositat. I de la dels altres?

—La defensa de la família, tan combatuda avui dia, va propagant-se en totes les nacions cultes. Ultimament ha estat el govern de Bèlgica qui ha promulgat una llei contra els individus de família que no compleixin llurs deures, i no socorrin, podent-ho fer, a l'esposa, als pares o als propis fills necessitats; cas aquest que per desgràcia es repeteix sovint allí, on les lleis no l'havien previst, sens dubte per tractar-se d'un crim contra natura.

—Es sorprenent la florescència actual de les obres de caritat a França. La llista, solament d'una part, deixa embadalit. Si l'almoina, com és de fe, tant pot davant de Déu, la nació germana no hi ha perill que s'anorrei. Entre les mil institucions caritatives que hi viuen amplament, deu d'elles esmercen anyalment més de quaranta milions de francs. És un prodigi!

JARABE PUIG

Exigiu l'adjunta marca registrada

XAROP PUIG

preparat per Z. Puig.—RIPOLL

Antiga i acreditada preparació per a combatre les pulmonies, bronquitis, catarros, tos i totes les afeccions de l'aparell respiratori.

Seixanta anys d'èxits continus.

De venda: en totes les farmàcies i centres d'específics.

LA BIBLIA

DE

MONTSERRAT

Aquesta traducció dels textos originals de la Bíblia amb el corresponent comentari, constarà de 23 volums de més de 300 planes en gran format. Únicament es ven per subscripció a tota la sèrie de volums. El preu de cada volum relligat és de 30 ptes. El pagament s'efectuarà a l'entrega de cada volum.

Demaneu prospectes especials al R. Pare Administrador de les Publicacions.

MONESTIR DE MONTSERRAT (BARCELONA)

Ganivets, navalles, tisores i tota mena d'articles de tocador

Taller d'esmolar navalles i altres eines de tall

PLAÇA DEL PI, 3 (davant l'Església)

Acadèmia Cots

Direcció general: Portal de l'Angel, 10—BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Telèfon 5041 A.-Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

Companyia Transatlàntica

VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RAPID	} Espanya-Nova York	
DIRECTE		9 expedicions a l'any.
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic		16 expedicions a l'any.
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina		14 expedicions a l'any.
LINIA: Mediterrani-Cuba-Mèxic-Nova Orleans		14 expedicions a l'any.
"	Mediterrani, Costa Firme i Pacífic	11 expedicions a l'any.
"	Mediterrani a Fernando Póo	12 expedicions a l'any.
"	a Filipines	3 expedicions a l'any.

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8

NO POT MANCAR EN CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.

Mig any, 15 ptes.

Número solt, 2'50 ptes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24
BARCELONA

EL MILLOR MATERIAL PER A COBERTES

FRANQUEO CONCERTADO